

Respect pentru oameni și cărți

Ordinul Povestitorilor

REVISTĂ DE SCRIERE
CREATIVĂ ȘI ALTE FORME DE MAGIE

SECȚIUNEA COPII ȘI ADOLESCENȚI
A ORDINULUI POVESTITORILOR
ESTE SUSȚINUTĂ DE EDITURA ARTHUR

ARTHUR

NR.5 | PRIMĂVARĂ – VARĂ 2011

Meserii trăsnite

MAEȘTRII POVESTITORI

- „Trăiesc în cartea pe care o scriu“,
interviu cu Ioana Nicolaie 6
- Ioana Nicolaie, *Ferbonia* (fragment) 11
- K.J. Mecklenfeld, *Îmblânzitorul de zmei* 14

ATELIERUL DE POVEȘTI

- Povești reciclate**
Viviana Pantazică,
Despre o meserie admirabilă 20
- Fabulatoriu**
Gabriel Cărtărescu, *Toată răbdarea*. 25
- Fantasia**
Elisa Merca, *Secretofag sau umbritor?* 26

UCENICII SCRITORII

- Elena Diana Nedelcu,
„Să-ți găsești comodul!“ 28
- Ilinca Maria Constantin,
Cazurile unui ierbocolog 31
- Copiii din clasa a VI-a, Colegiul Național
„Mihai Eminescu“, Buzău, *Bomboane
pe post de plombe și alte năzdrăvăanii* 33

- Nicolae-Teodor Aursulesei,
Integrator de persoane nepotrivite 36
- Copiii de la Colegiul Național
„Mircea cel Bătrân“, Râmnicu Vâlcea,
Patru meserii trăsnite. 38
- Fabian Ionuț Martin, *Cum am ajuns rege* 41
- Silvia Mitrea, *Chirurgocarticianul* 44
- Ediz Isal, *Pikachorii* 46
- Robert Romanescu, *Poveste din viitor* 48
- Tea Slobozeanu, *Geanta greșită* 51
- Maria-Alexandra Stoica,
Născut pentru a lenevi 53
- Filip Niță, *Qwinbonzarii* 56
- Rami Mihai Cristescu, *Speranții* 58
- Tudor Toma, *Tudoria* 60
- Vlad Iordache, *Coșmaropilotul* 62
- Andrei Droc, *Plastiesteticianul de fericire* 64
- Rebeca Calotă, *Dezvoltator software* 67

ȘCOALA CRONICARILOR

- Cosmin Lazăr, *Ferbonia*, de Ioana Nicolaie . . . 70

Nicole Qadri, *Omul de zăpadă care voia să întâlnească soarele*, de Matei Vișniec 72

Sara Zapodeanu, *Jim Năsturel și Lukas, mecanicul de locomotivă*, de Michael Ende 73

Magda-Raluca Oprea-Minoiu,
Omul de zăpadă care voia să întâlnească soarele, de Matei Vișniec 75

POVEȘTI... PE BUNE!

Catinca Brad, *Vrăjitoarea Numărul Unu*,
interviu cu Peggy Pigwiggles 78

Cerasela Soare, „*Uneori mă întreb care erau șansele să mă fi născut delfin sau triton*”,
interviu cu Percy Jackson 80

Daria Merce, *Proprietățile agățării*,
interviu cu Calendarul Trecut 82

GRAFFITI

Personajele din Ferbonia,
imagine de Anca Smărăndache 84

Pentru acest număr au ilustrat:

Iarina Slobozeanu, Valeria Shedakova,
Andreea Gabriela Tudor, Manuel Zorlescu,
Andreea Mustea, Roxana Macovei

IOANA NICOLAIE

FERBONIA

- fragment -

Dar de unde apăruse Piper?

— Dintr-o țevă, bineînțeles, își amintește de seori Fil. Totul s-a petrecut în săptămâna absolvirii, când zilele erau foarte strălucitoare, povestește el. Ne bucuram că se terminase instructajul și că în curând o să fim împărțiți pe tagme. Încă nu știam ce mă așteaptă, deși instructoarea de modelaj mă dădea mereu exemplu. Aveam calitative acceptabile la toate disciplinele, doar la năzărire, cum ziceam, nu reușisem să trec nici măcar un test. O dădeam înainte cu niște picioare de gigant și cu un strănut care-ți sparge auzul, până când Profesorul Vises începea să strige. „Stop! Mă scoți din minți! N-am auzit în viața mea prostii mai grozave!“ Mă simțeam mizerabil, nu înțelegeam ce se așezase strâmb în capul meu. Eram o ciudățenie, clar, ceva de tot râsul. Mi se dusesse vestea și printre cei din anii mai mici,

așa că nu mă miram prea tare că mă priveau uneori pe furiș șușotind vrute și nevrute. De când Profesorul Vises hotărâse că sunt complet lipsit de talent, „aproape cu handicap“, ca să folosesc cuvintele rostite chiar de el, oricum o curiozitate, din punctul său de vedere, nu mai aveam nicio așteptare.

[...] Probabil că o să mă găsesc pe lista vigoșilor, mi-am spus, convins că o să mă descurc chiar dacă nu era cea mai prestigioasă tagmă. Fusesem destul de rapid la lustruirea de dimineață – întotdeauna noi, învățăceii, ne luptam cu zgura și cu urmele fumului rămase de cu noapte –, așa că deja mă imaginam cocoțat prin cine știe ce sector de sus unde să am în grijă un grup mai răsărit de locuințe, cu micile lor spații circulare de la intrare și cu potecile destul de fierbinți ca să pară minunate la atingere.

Dar poate o să nimeresc printre... rezistenți! E drept că nu era chiar o tagmă de lepădat. Dacă ar fi fost să aleg ceva după năzăreli, fără îndoială că pe aceasta aș fi ales-o. De acolo, de sus, aproape din cerul Ferboniei, totul se vedea altfel, cumva înălțător. N-aveam să uit niciodată cum escaladam în zilele de antrenament pereții abrupti, deseori verticali, folosindu-ne de tot felul de frânghii, până sub boltă. Straturile de cenușă erau mai dense sus și mai greu de curățat. Rezistenții însă le dădeau zi de zi de capăt, luptându-se cu minerale apărute din senin sau răzuind depuneri cu forme misterioase. Mie însă altceva mi-a rămas întipărit în suflet: imaginea Ferboniei văzută de sus. Locuințele sticleau,

K.J. MECKLENFELD

ÎMBLÂNZITORUL DE ZMEI

Era știut că orice om se naște cu o chemare. Odată cu George venise pe lume un purcel. Scroafa fătase zece porci, însă doar unul singur supraviețuise, ceea ce era un semn clar că George, precum tatăl său, bunicul și toți ceilalți străbunici ai săi, era destinat să fie porcar.

La mare depărtare de cetatea în care trăia familia lui George, într-unul dintre lanțurile muntoase de la miazăzi, dincolo de Zidul Lung, în Ținutul Zmeilor, în același timp cu George și purcelul, se născuse și un zmeu, Vântul Muntelui. Oul de zmeu fusese adăpostit de către mama sa, cu multe sute de ani înainte, în peștera caldă în care ieșeau la suprafață din pântecele Pământului aburi verzuții cu miros sulfuros.

George, purcelul și zmeul crescură, fiecare în felul său.

Purcelul, botezat Hannibal, mănca multe ghinde, mere și nuci, se tăvăli fericit în noroi, se jucă cu știuleții de porumb, se scărpină cu mult entuziasm de toate gardurile de lemn pe care le avea la dispoziție și fu fericit mare parte a vieții sale până când fu vândut la piață. Cu banii câștigați din vânzarea lui Hannibal, tatăl lui George reparase acoperișul casei lor.

Zmeul, Vântul Muntelui, întâi învățase să se hrănească singur, apoi să se păzească de urși și lupi și chiar de vulturii cei mari și apoi deveni Stăpânul Muntelui, așa cum îi fusese destinat.

Cât despre eroul nostru, George, povestea sa este mai puțin fericită decât cea a purcelului sau cea a zmeului. Imediat după ce se născuse, părinții săi,

rudele lor și toți locuitorii cetății care au venit să vadă noua odraslă au remarcat că George este altfel. Clipea rar, nu plângea aproape niciodată, mânca și bea absolut orice i se dădea și îl privea lung pe cel care se apleca peste leagănul său, ca și când ar fi așteptat să i se spună ceva. Oamenii se simțeau incomfortabil să fie priviți atât de direct de către un bebeluș.

— Este ceva ciudat cu băiețelul ăsta, spuneau cu toții, clătinând din cap.

Crescând, George a devenit și mai ciudat.

Primul incident a avut loc la vârsta de șase luni, când George a dispărut din pătuțul său. L-au găsit în pădurea din spatele casei, cuibărit într-o scorbură mare, lângă un bursuc. Dormea liniștit, cu zâmbetul pe buze. Cum reușise să se cațăre peste grilajul pătuțului și apoi să meargă de-a bușilea de unul singur afară din casă, să traverseze curtea și să intre în pădure, nimeni nu știa.

Al doilea incident a avut loc la vârsta de cinci ani, când întreaga cetate a fost mobilizată pentru a-l da jos de pe turla bisericii. Din nou, nimeni nu știa cum ajunsese acolo. Mamele grijulii le-au interzis copiilor lor să se joace împreună cu George după ce câteva dintre ele avuseseră coșmaruri în care copiii lor căzuseră de pe acoperișul bisericii.

George începu să vorbească târziu. Aceasta nu ajută deloc la popularitatea lui. Mai mult, oamenii ieșiți la cules de ciuperci sau fragi și mure întâlneau băiețelul bânduind prin pădure de unul singur, fără nicio teamă. Îi evita întotdeauna, deși îi saluta dacă dădeau nas în nas pe neașteptate. Se strecura fără